

L'apòstol Pau i els seus germans israelites

Dll, 12/10/2020 per Josep Lligadas

[Una font que raja sempre](#)

Eren contundents, les lectures de l'altre diumenge, el 4 d'octubre. Especialment la primera, la d'Isaïes 5,1-7, el cant de l'enamorat a la seva vinya. Un cant que evoca tot el que un propietari ha fet per la seva vinya, i la tristesa de veure que la vinya només dona raïms agres. Davant d'això, el propietari decideix abandonar la vinya tan estimada, i deixar que es converteixi en un ermot. I acaba: "La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits".

Aquesta profecia tan dura lliga amb una cosa que dèiem en aquesta mateixa pàgina el mes passat en un article dedicat a la fe i les obres. Dèiem que, en el conflicte que va sorgir a la primera Església entre els qui defensaven que per ser cristià calia abans acceptar les prescripcions de la llei jueva i els que deien que no calia, van guanyar aquests últims. De fet, el nombre de jueus que van acceptar el cristianisme va ser molt petit, comparat amb el nombre de pagans, i els jueus van acabar dissolts dintre l'Església majoritàriament procedent del paganisme.

Aquest conflicte, però, va acompanyar Pau tota la seva vida. Primer, per les batalles amb els cristians defensors de la judaïtzació, que van posar en joc tota la seva artilleria a vegades amb molt pocs miraments. I després, quan la cosa ja estava força encarrilada, amb un altre conflicte: un cert menyspreu dels cristians procedents del paganisme envers els que eren d'origen jueu, a la qual cosa s'afegia un greu problema teològic, el de preguntar-se si Déu, el Déu fidel, s'havia desdit de les seves promeses al poble d'Israel.

A la carta als Romans, Pau afronta aquest doble conflicte en els capítols 1 al 4 i 9 a l'11. Llegiu-los, que val la pena entrar en el pensament del cristianisme primitiu i en com anaven afrontant les qüestions que se'ls plantejaven, encara que aquestes qüestions a nosaltres ens quedin llunyíssim. (Li haureu de disculpar a Pau, però, la repugnància profunda que li produïen les relacions homosexuals, que apareix clarament en el primer capítol).

Diu Pau, a Romans 9,1-5: "Unit a Crist i tenint per testimoni la meva pròpia consciència guiada per l'Esperit Sant, declaro amb tota veritat, i no menteixo, que sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor. Pel bé dels meus germans, la gent del meu llinatge, jo mateix desitjaria ser maleït i separat de Crist! Com a israelites, els pertanyen la gràcia de ser fills, la glòria de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; també són d'ells els patriarques, i, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu i està per damunt de tot. Sigui beneït per sempre. Amén". I després, a Romans 10,1-2: "Germans, desitjo de tot cor i prego a Déu que se salvin. Us asseguro que són zelosos de Déu, però d'una manera mal entesa".

¿I quina és la seva reflexió, davant aquesta realitat? Doncs és afirmar, com Isaïes, que de fet Israel no ha respost a l'amor que Déu els ha mostrat i, així, han quedat igualats als pagans. Perquè els pagans, tot i que podien haver descobert quin era el camí que porta cap a Déu, perquè el camí de Déu està inscrit en el cor de tota

persona humana, en canvi han optat per seguir criteris d'idolatria i de maldat, que es concreten bàsicament en la injustícia: “gent sense seny ni lleialtat, sense cor ni compassió” (Romans 1,31). En definitiva, doncs, que ni uns ni altres estaven en el camí de Déu.

Però ara, per l'Evangelí, això ha començat a canviar. Lamentablement, dels jueus, diu Pau, que eren els primers destinataris de la Bona Nova, només hi ha respost un petit nombre, mentre que la majoria dels que hi han respost són d'origen pagà. Però atenció. La soca d'olivera d'on ha sortit l'Evangelí és la soca d'Israel. Cert que la majoria de les branques israelites s'han assecat, i han estat substituïdes per empelts d'olivera borda, és a dir, pels pagans. Però la soca continua sent l'Israel cridat per Déu molts segles abans. O sigui que els cristians d'origen pagà no han de menysprear, sinó agrair, la soca d'on treuen la saba, i pensar alhora que, si ells no són fidels, també s'assecaran.

I llavors ve la gran aposta de Pau. Els jueus no han estat fidels, i els pagans tampoc. Déu, per Jesucrist, els ha cridat a tots a la conversió. Per ara, els que han respost millor han estat els pagans. Però Déu no oblida les seves promeses, i arribarà un dia que Israel voldrà acollir-se també a la seva misericòrdia.

En resum, diu Pau a Romans 11,32: “Déu havia deixat tots els homes captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots”. I si en volem treure una conclusió per a nosaltres, jo crec que podria ser aquesta tan elemental: fiem-nos de l'amor de Déu, i mirem de respondre-hi tan bé com sapiguem.